

Studier. Det var med Navns Nævnelser. — For de 4,000 Kr. blev der derimod ganske rigtig ikke gjort Rede under Forhandlingerne, men det blev udtrykkelig bemærket, at Summen ikke blev stillet til Ministeriets fri Raadighed. Ordføreren udtalte udtrykkelig: „Der har fundet Forhandling Sted herom, og de have ført til en Forstaaelse med den højtærede Minister om, hvorledes Bevillingerne skulde anlægges“. Vil man saa gøre sig den Ulejlighed, som jeg gjorde i Aftes, at se efter i Finansudvalgets Protokol, saa vil man erfare, at Udvalget er blevet enig med Ministeren om at anvende Kontoen saaledes: 1,000 Kr. til Forfatteren Henrik Pontoppidan, 800 Kr. til Forfatteren Alfred Spren, 800 Kr. til Forfatteren Mariager, 800 Kr. til Forfatteren P. Møller og 600 Kr. til Forfatteren Bertel Elmgård, ialt 4,000 Kr. Der har altsaa foreligget en bestemt Aftale med Hensyn til de 4,000 Kr., og det forekommer mig, at det er noget, som vi under vort parlamentariske Liv saa ofte have været vant til, at man plejer at betragte den Slags Aftaler, man har gjort med hinanden, og i Henhold til hvilke man under en offentlig Forhandling har erklæret, at man er enig, som fuldstændig bindende. Saadanne Aftaler plejer man at respektere lige saa fuldt, som om man her havde nævnt de enkelte Personer. Der skete imidlertid ved denne Lejlighed en Ting til. Der blev 1800 Kr. tilovers paa Kontoen derved, at de nævnte tre Forfattere gik over til fast Understøttelse; og disse 1,800 Kr. fordelte saa Ministeren paa egen Haand. Om det muligvis ogsaa var efter Aftale med Finansudvalget, kan jeg ikke sige; thi det har jeg ikke fundet i Protokollen. Men Forfatteren Schwanenflügel fik 600 Kr., 600 Kr. blev givet til Jakob Davidsen og 600 Kr. til Dr. phil. Sørensen. I 1889—90, gik man til at forhøje Kontoen fra 17,200 Kr., som den nu var steget til, med 800 Kr. til Dr. jur. Secher, og ved 3dje Behandling med 800 Kr., hvorom Ministeren og Ordføreren erklærede, at man var enig om Anvendelsen, og det viste sig senere, at det var 400 Kr. til Forfatteren Mecke og 400 Kr. til Zoologen Tauher. I 1891 forsøgedes Kontoen med et Par Summer, og det blev udtrykkelig nævnt, at det skulde være til cand. philol. Hauch 2,500 Kr. og til Musikeren Emil Hartmann 1,000 Kr., saa at Kontoen nu var steget 22,300 Kr. I Fjor steg den betydelig, nemlig med ialt 9,200 Kr.; men alle de enkelte Personer vare nævnte med Navn, som de Herrer ville kunne se — jeg skal ikke trætte med at nævne Navnene — af Rigsdagstidenden fra i Fjor, dels i Anmær-

ningerne, dels i Endringsforslagslisten. Naar det ærede Medlem fra Storeheddinge siger, at Tinget ikke har vidst, hvilke enkelte Personer man har stemt om i de foregaaende Aar, saa vilde ældre Medlemmer vide, at Endringsforslagslisten stadig har indeholdt Forslag, hvor der stod: Denne Konto forhøjes med det og det Beløb, medens der i Forslagets Hoved stod, for hvem det var bestemt (S. Scavenius: Ja, somme Tider). Det ærede Medlem siger „somme Tider“. Det var kun den ene Gang, som det ærede Medlem nævnte med de 4,000 Kr. i 1888 til 89 og saa, om man vil, over for de 800 Kr. næste Aar, at Navnene ikke ere nævnte. Alle de andre Gange ere de nævnte. De to Gange ere de ikke udtrykkelig nævnte; men Ordføreren og Ministeren have udtalt, at man har været enig om bestemte Summer til bestemte Personer. Jeg tænker, det derefter er klart, at denne Konto ikke har haft den Bestemmelse, at det skulde være en Sum til Ministerens Raadighed, som man kunde anvende først maafte til dem, man var blevet enig om, men senere til hvem man fandt for godt. Det vilde ogsaa være højst aparte, om Lovgivningsmagten virkelig skulde have givet saadanne Summer til Ministerens Raadighed. Der blev sagt for af det ærede Medlem for Storeheddinge (S. Scavenius), at disse Understøttelser vel vare bestemte for 2—3 Aar, men at der intet var i Vejen for, at de kunde vare flere Aar, det havde han den tidligere Ordfører Greb Holsteins Ord for. Det er ganske rigtig, de behøvede ikke blot at vare 2—3 Aar, de kunde ogsaa vare længere. Men aldrig har vist nogen drømt om, at naar man 2—3 Aar igennem gav en Mand en bestemt Understøttelse, saa kunde denne ikke blot anvendes til ham de 2—3 Aar, men ogsaa for længere Tid overføres — til helt andre Personer. I saa Tilfælde maatte man have stemt om runde Summer, som stilledes til Ministerens Raadighed. Det har man ikke gjort. Man har udtrykkelig nævnt Navnene eller henvist til bindende Aftaler, som forpligtede Gentlemen lige saa godt. Man kunde have ladet det gaa paa Ministerens eget Ansvar, men det har man ikke villet. De Herrer maa ogsaa lægge Mærke til, hvad det vilde føre til, hvis den Forsikning kunde gøres gældende, som det ærede Medlem fra Storeheddinge fremsætter. Det vilde føre til, at alle de Benge, vi have bestemt til disse enkelte Forfattere, efterhaanden som de saldt fra, af Ministeren kunde gives til et Par andre eller til Folk uden for Kontoen. Det vilde være et underligt Arvefystem, man derved vilde indføre. Vi have set, at enkelte